

A cluster of white roses with yellow centers is positioned in the upper half of the cover, set against a solid black background. The roses are in various stages of bloom, with some showing more detail than others.

Lina Areklew

JUHANNUSRUUSUT

JÄNNITYSROMAANI

A stylized, abstract graphic of orange and yellow flames or petals is located at the bottom of the cover, partially obscuring the publisher's name.

TAMMI

Lina Areklew

JUHANNUSRUUSUT

SUOMENTANUT LAURA KULMALA

TAMMI

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Ur askan* ilmestyi Ruotsissa 2020.

© 2020 Lina Areklew

First published by Strawberry Förlag, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Laura Kulmala ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-2793-1

Painettu EU:ssa

Perheelleni
– sanat eivät riitä.

Prologi

M/S ESTONIA, 28. SYYSKUUTA 1994

Pusero on tarttunut pelastusliiveihin ja jättänyt selän paljaaksi. Kengät ovat kadonneet, jääneet ehkä hyttiin, mutta hänen ei ole kylmä. Nainen huutaa sydäntäsärkevästi, pyytää häntä autamaan, mutta hän ei ehdi eikä voi. Hetkeäkään empimättä hän jättää naisen taakseen ja heittäytyy kaidetta vasten. Ihmiset koettavat kaikin voimin pysyä kallistuvan laivan kannella. Pitäisikö hänen yrittää palata sisään äidin ja isän luo? Hän aavis-
taa olevansa nyt omillaan. Hänen on pärjättävä yksin. Aiempaa päättäväisempänä hän kampeaa itsensä kaiteen yli. Alus kallistuu jokaisen aallon myötä yhä enemmän vinoon, ja pian hän pääsee liukumaan sen kyljelle. Hän katsahtaa alas kallellaan olevaan laivaan. Hän ehtii miettiä, että se näyttää kuolevan valaan valkealta vatsalta. Monet ovat yhä loukussa sen sisuksissa.

Pelko vihlaisee rintaa, mutta hän jatkaa eteenpäin. Jalat lip-
suvat metallirungolla, ja hän törmäilee pimeässä muihin. Seka-
viin, pakokauhuiisiin ihmisiin, jotka odottavat aallon hetkenä
minä hyvänsä pyyhkäisevän heidät mukanaan mustaan tyhjyy-
teen. Kaikki huutavat epätoivoisesti läheisiään. Hän ajattelee
jälleen äitiä ja isää. Niklasta hän ei ole nähnyt sen jälkeen kun
nousi ihmisjoukon mukana kaltevia rappusia kannelle.

Jalka osuu ikkunaan, jonka paksu muovi tuntuu aivan erilai-
selta kuin laivan kylmä runko. Ruudun takana on tyhjä hytti.
Siellä nukkunut perhe on varmaankin ehtinyt ulos. Peitot,

tyynyt ja laukut lojuvat sokin suljetun oven päällä. Hattuhyllylle on jäänyt jumiin vaaleanpunainen nalle.

Valot välkähtävät viimeisen kerran, sitten kajahtaa sumusireenin korviavihlova ääni. Hätäraketit värjäävät taivaan punaiseksi.

Koko maailma on keikahtanut nurin.

Hän kohottaa katseensa ja näkee aallon toisensa jälkeen lyövän veden varaan joutuneiden pelastuslauttojen yli. Tuuli nostaa ne ilmaan ja pyörittää ympäri. On tullut päätöksen aika: jäädäkö ja vajota syvyyksiin vai heittäytyäkö jääkylmään mereen.

Tästä ei voi selvitä. Hän käsittää sen. Tämä on hänen elämänsä viimeinen yö.

Torstai 20. kesäkuuta 2019

1

Fredrik Frödingin suusta ryöppysi oksennusta kuin pauhaavasta koskesta. Hänen nenäänsä kirvelsi, kun hän koetti vetää henkeä yökkäilyjen lomassa. Hän oli pöntön edessä polvillaan ja puristi toisella kädellä kouristuksenomaisesti wc-paperitelinettä samalla kun loppu mahalaukun sisältö tuli ulos.

Hän nousi huterin jaloin seisomaan ja hätkähti peilikuvaansa. Iiriksiä kohti kulkevat räikeänpunaiset verisuonet värjäisivät valkuaiset vaaleanpunaisiksi. Harmaat kasvot ja ajamaton parta saivat hänet kääntämään katseensa.

Hän yritti ottaa askeleen ovea kohti, mutta jalat eivät kantaneet ja hän lysähti lattialle. Hän jäi kylpyhuoneen matolle makaamaan, tuijotti lavuaarin poistoputken pölyistä muovipintaa ja odotti että huimaus lakkaisi.

Taas oli tullut otettua liian monta. Hän oli ottanut kaksi tablettia, ja jo puolen tunnin kuluttua kaksi lisää. Nyt pillerilevy oli tyhjä. Suonissa virtaava alkoholi oli nopeuttanut lääkkeiden imeytymistä, eikä sivuvaikutusten ilmaantumiseen ollut mennyt kauan. Huimaus oli yllättänyt hänet kuin nyrkinisku, ja pian sen jälkeen hän oli alkanut oksentaa. Rauhoittavien lääkkeiden ja alkoholin sekakäyttö oli virhe, jota häntä oli alusta lähtien vannotettu välttämään. Vuosikaudet hän olikin noudattanut ohjetta tunnollisesti. Viimeksi hän oli sortunut opiskeluaikoina vajaat viisitoista vuotta sitten. Silloin hän oli herännyt rappukäytävästä etuhampaat kädessään.

Fredrik makasi hetken kylpyhuoneen matolla ja odotti että

hengitys tasaantuisi. Hänen olisi noustava pian. Torsten Bredhin vastaanottoaika menisi ohi ellei hän nousisi, kävelisi rapuja alas ja kiiruhtaisi metrolle. Hän yritti nähdä reitin mielessään ja kuvitteli sisällään olevan solmun aukeavan vähä vähältä, askel askeleelta. Hän pakottautui kontalleen. Jalat tuntuivat huterilta, mutta lopulta hän seisoj tukevasti kylmällä muovimatolla. Otettaan kylpyhuoneen seinästä irrottamatta hän meni suihkun luo ja avasi hanan. Pian suihkuverhon yläpuolelta alkoi nousta höyryä. Hän päästi varovasti irti seinästä ja riisui bokserit, mutta vältti katsomasta itseään lavuaarin päällä olevasta peilistä astuessaan alastomana polttavan kuuman vesisuihkun alle.

Kolmen vartin kuluttua hän seisoj Karlavägenillä. Kuten aina, ohitse riensi rasittuneen näköisiä, kasseja kantavia ihmisiä. Heillä ei näyttänyt olevan aavistustakaan siitä, kuinka nopeasti elämä saattoi muuttua. Fredrik kadehti heitä. Hänellä oli tapana haaveksia ruokakaupassa näkemiensä ihmisten elämästä. Pikkulapsia kädestä taluttavista hikisistä isistä, jotka luovivat tacohyllyn ja vihannesosaston välillä. Saadapa olla yksi heistä. Suunnitella perjantai-illallisia, vaihtaa vaippoja ja käydä Bamse-teemaisilla pakettimatkoilla.

Hän veti nahkatakkinsa vetoketjun kiinni, käveli kumarassa rappusia alas ja suuntasi porttien takana oleville liukuportaille. Hän rojahti ylimmälle portaalle istumaan ja levähti hetken kasvojaan hieroen. Ihmiset yskähtelivät ja huokailivat kovaäänisesti hänen ohitseen työntyessään, mutta hän ei välittänyt. Hän sulki silmänsä, kohotti kasvonsa kohti pimeistä tunneleista virtaavaa viileää ilmaa ja kuvitteli sen pyyhkivän huimauksen ja pahoinvoinnin pois.

Ahdistus oli pysynyt poissa miltei viisi vuotta. Niin kauan hän oli saanut olla rauhassa, mutta nyt ahdistus oli palannut pelottavan voimakkaana. Hän tiesi mikä sen oli laukaissut mutta ei voinut asialle mitään, sillä se veti häntä puoleensa. Hän oli yllättänyt itsensä lehtihyllyltä selailemasta sunnuntailiitteitä,

joiden otsikoissa puhuttiin ”elämästä Estonian jälkeen”. Artikkeleissa kerrottiin äideistä ja herttaisista lapsista, jotka veivät yhdessä kukkia Djurgårdenissa sijaitsevalle muistomerkille: ”Elsa ei ehtinyt tavata isoäitiään.” Toimittajat ja valokuvaajat jahtasivat häntä sitä paitsi vieläkin, vaikka siitä kaikesta oli jo vuosikymmeniä. Välillä onnettomuuden vuosipäivän tienoilla tuli puhelu tai pari, välillä monta päivässä. Tasavuodet olivat pahimpia, mutta nykyään toimittajat sentään luovuttivat aiempaa nopeammin. Painostus ei ollut enää samanlaista kuin alussa, kun he olivat leiriytyneet sairaalan pihalle ja hänen kotiutumisensa jälkeen saartaneet mummun kotikadun viikkokausiksi. He olivat valokuvanneet häntä ja hänen ystäviään ja kouluaan täysin häpeilemättä. Lirkutelleet, houkutelleet, uhkailleet ja lahjoneet. Vain saadakseen mahdollisimman mehukkaan jutun surun murtamasta kolmetoistavuotiaasta, joka oli menettänyt koko perheensä Euroopan pahimmassa laivaonnettomuudessa. Nyt toimittajat olivat jälleen alkaneet rustata uusia muistoliitteitä. Vaikka yhteydenottoyritykset eivät olleetkaan erityisen aggressiivisia, toimittajien tunkeilu oli syössyt Fredrikin kierteseen, jonka seurauksena hän oli päätynyt Torsten Bredhin vastaanotolle traumaperäisen stressihäiriön vuoksi.

Fredrik nousi huojuen. Hän näki laiturin. Kolme minuuttia seuraavaan junaan.

*

Sofia Hjortén vilkaisi täyteen lastatun asuntoauton vieressä olevaa vapaata parkkiruutua. Ruosteinen Golf, jota hän käytti Ulvönin saarella, oli saanut oviinsa lommon jos toisenkin ja joutaisi ennen pitkää romuttamolle. Mantereella hän kuitenkin katsoi tarkemmin mihin autonsa jätti. Musta Volvo XC60 -citymaasturi oli ollut hänellä vasta vuoden eikä hän halunnut naarmuttaa sitä. Hän katsoi ruutua vielä kerran ja tuli siihen tulokseen, että tilaa oli riittävästi.

Varjossa asuntoauton edessä istui nainen imettämässä vauvaa. Hänen jalkojensa juuressa oli ruskea koira, joka joi laiskasti vettä muovikulhosta. Sofia pani huvittuneena merkille, että parkkipaikalla oli useita vastaavia matkaseurueita: äitejä ulkoiluttamassa lapsiaan ja lemmikkieläimiään, muttei yhtäkään isää.

Hän lukitsi autonovet ja meni sisälle poistomyymälään. E4-tien varrella sijaitseva metsästys- ja kalastustarvikeliike oli monille turisteille ehdoton pysähdyspaikka, ja kesäisin siellä saattoi olla väkeä ruuhkaksi asti. Vaateosastolla suurkaupunkilaiset rohmusivat puoleen hintaan myytäviä untuvatakkeja ja lämpimiä vaelluskenkiä, jotka eivät kuuna päivänä näkisi tunturia. Kalastusosastolla Sofia oli usein sukupuolensa ainoa edustaja.

Bengt tuli hänen luokseen ja halasi häntä. Sofian mielestä he eivät oikeastaan tunteneet niin hyvin, että heidän olisi kuulunut halata. He olivat kalastaneet viimeiset kolme vuotta samassa haukiporukassa, siinä kaikki. Hänen silmissään he olivat pikemminkin tuttavita, mutta hän tiesi arvioivansa sosiaalisia suhteita eri mittapuulla kuin muut.

”Jännittääkö viikonloppu? Norjaan kalareissulle, ai että! Edellisestä kerrasta onkin jo vuosia. Tiedät varmaan että bussi lähtee lauantaina jo yhdeksältä, joten tänä juhannuksena ei pahemmin juhlita”, Bengt huomautti olkansa yli. ”Vai onko konstaapeli viikonloppuna töissä?”

Bengt nyökkäsi lasisen tiskin suuntaan, ja Sofia seurasi häntä peremmälle myymälään.

”Ei, konstaapelilla on vapaata”, Sofia vastasi. Tämä oli ensimmäinen juhannus kolmeen vuoteen, kun hän ei ollut työvuorossa Örnköldsvikin poliisin tutkintayksikössä.

Bengt kumartui tiskin taakse penkomaan purkamista odottavia laatikoita, otti yhdestä palan kuplamuovia ja nosti sitten juhlallisesti esiin kullanvärisen kelan.

”Katsopa tätä. Saanko esitellä: Shimano Calcutta Conquest 400.” Bengt kumarsi kevyesti ja ojensi kelan Sofialle. ”Etkö olekin oikeakätinen?”

Sofia nyökkäsi ja otti kelan. Hän testasi puolan vapauttamista ja lukitsemista ja nautti hetken miltei äänettömästä japanilaisesta huippulaadusta.

”Eikö olekin komea?”

Kela maksaisi pienen omaisuuden mutta olisi sen arvoinen. Heidän joukkueensa oli vienyt voiton edellisvuoden Pike Challengeissa, mutta siinä rytäkässä häneltä oli hajonnut edellinen Shimano-kela ja kaksi hänen parhaista Wolfcreek-uistimistaan.

”Siihen on puolattu 110 metriä 0,35 millin siimaa, sopii varmaan sinulle? Tarvitsetko vieheitä? Miten olisi pari kumia?”

Bengt virnisti leveästi omalle vitsilleen. Sofiakaan ei voinut olla hymyilemättä hänen toiveikkaan ilmeensä nähdessään.

”Real men use jerkbait, kai sinä sen tiedät?”

Bengt otti kelan hörähtäen ja pani sen takaisin pakettiin.

”Enää kaksi päivää”, hän sanoi kasvot innosta säteillen. ”Sitä pistetään hösseliksi!”

2

”Fredrik?”

Torsten Bredh napsautti sormia ja kallisti päätään kiinnittääkseen hänen huomionsa.

Aurinko paistoi psykiatrin vastaanottohuoneen ikkunoiden takana. Fredrik katseli pesemättömien ruutujen likajuovia ajatuksiinsa vajonneena. Hän kuuli mielessään kumista pelastuslauttaa vasten hankaavien köysien äänen. Tunsi Niklaksen kylmän käden puristavan kouristuksenomaisesti omaansa aaltojen lyödessä yli.

Aluksi he olivat nauraneet. Itkeneet ilosta, sillä he molemmat olivat vastoin kaikkia odotuksia päässeet ulos ja päätyneet samalle pelastuslautalle. Mitä kauemmin avun saapuminen oli kestänyt, sitä vaisummiksi he olivat käyneet. Fredrik oli lohduttanut pikkuveljeään, yrittänyt vakuutella että kaikki kääntyisi parhain päin. Samalla ajatus laivaan jääneistä ja veden syvyyksiin vajonneista ihmisistä raastoi hänen sisintään. Ajatus äidistä ja isästä. Lopulta he olivat vain takertuneet toisiinsa, pitäneet tiukasti kiinni ja kuiskineet rauhoittavia, merkityksettömiä sanoja. Aivan heidän vieressään oli kuollut kaksi ihmistä, mutta kukaan ei ollut sanonut mitään. He olivat vain istuneet paikoilleen jähmettyneinä. Aina viimeiseen aaltoon asti...

Fredrik tutkaili Torstenin Sveavägenillä sijaitsevaa hippityyliin sisustettua kolmannen kerroksen toimistoa. Toista kotiaan. Julkinen terveydenhuolto oli luovuttanut hänen suhteensa jo aika päiviä sitten. Yksityinen terapia oli ollut ainoa

vaihtoehto. Torsten oli avannut surutyöhön ja traumaperäiseen stressihäiriöön erikoistuneen vastaanottonsa juuri kun Fredrikin lannistunut lääkäri oli olkapäitään kohauttaen alkanut puhua työkyvyttömyyseläkkeestä. Fredrikin potilastiedot oli lähetetty Torstenille, ja sillä tiellä Fredrik oli edelleen.

Suurin osa Torstenin muista potilaista oli jo lopettanut terapian. Aloittanut uuden elämän, antanut haavojen parantua. Mutta ei Fredrik.

”Fredrik?”

”Niin?” Hän kohotti katseensa psykiatrin vihreäruudullisen paidan rintataskuun.

”Kysyin, mitä mietit.”

”Niklasta.”

Torsten yritti parhaansa mukaan peitellä pettymystään, mutta kohonneet kulmakarvat paljastivat hänen toivoneen toisenlaista vastausta.

”Näin hänet taas eilen.”

Torsten katsoi lattiaan ja hengitti hitaasti ulos nenä tuhisten.

”Vai niin. Mihin hän tällä kertaa ilmestyi?”

Fredrik kohautti olkapäitään, sillä hän tiesi varsin hyvin ettei Torsten ollut aidosti kiinnostunut kuulemaan vastausta.

”Onko sillä väliä?”

Torsten vastasi niin ikään olankohautuksella. Se oli kuin tanssia jonka jokaisen askeleen he molemmat osasivat entuudestaan.

”Eikö onnettomuudesta tulekin tänä vuonna kuluneeksi kaksikymmentäviisi vuotta?”

Fredrik nyökkäsi, vaikkei se oikeastaan ollut kysymys.

”Ovatko toimittajat ottaneet sinuun yhteyttä?”

Jälleen nyökkäys.

Torsten nojautui taaksepäin tuolissaan.

”Kerro, missä näit hänet.”

Tämä oli tanssin loppuhuipennus. Se tuskin sopi yhteenkään Torstenin kokeilemista lukuisista hoito-ohjelmista ja

-menetelmistä, joiden tarkoituksena oli saada Fredrik siirtymään elämässään eteenpäin. Torsten antoi hänen puhua surusta, ahdistuksesta ja jatkuvasti kalvavasta huonosta omastunnosta yhä uudestaan. Syyllisyydestä jota hän tunsi, koska oli sinä yönä päästännyt irti veljensä kädestä ja antanut Niklaksen luisua tummaan veteen vain muutamaa sekuntia ennen kuin pintapelastaja ehti heidän luokseen.

”Missä näit hänet?” Torsten toisti.

Fredrik sulki silmänsä ja nojasi päätä käsiinsä.

Hän oli kävellyt hyväntuulisena Karlavägenillä. Pari työka-veria Sollentunan passiyksiköstä oli pyytännyt häntä töiden jälke-keen kaljalle juhlistamaan loman alkua. He olivat päätyneet terassille Stureplanin lähelle, ja ilta oli venähtänyt. Juominen ja hänen iltapäivällä ottamansa neljä tablettia olivat olleet huono yhdistelmä. He olivat puhuneet työasioista ja kesäsuunnitel- mistaan, ja Fredrik oli valehdellut aikovansa lähteä kavereiden kanssa purjehtimaan. Se oli tuntunut hyvältä, melkein kuin oikealta eläältä. Kotimatalla hän oli poikennut ostamaan kioskilta limsaa. Kun hän oli naputellut PIN-koodia kortin- lukijaan, hänen oli ollut vaikea kohdistaa katsettaan, ja työn- tyessään jonon ohi ulko-ovelle hän oli horjhdellut.

Silloin se oli tapahtunut.

Kun hän oli astunut kioskin ovesta ulos, mustaan lippalakkiin ja vaaleaan huppariin pukeutunut mies oli pyyhältänyt hänen ohitse- en. Fredrik oli joutunut hidastamaan askeliaan, jotta he eivät olisi törmänneet. Hän oli katsonut miehen perään kun tämä oli kävellyt suojatien yli pää kumarassa, kuin kenkiään tui- jottaen tai kasvojaan peitellen. Fredrikille oli kuitenkin riittänyt vilaus profilista.

Se oli ollut Niklas. Hän oli tiennyt sen.

Ennen kuin hän oli ehtinyt tehdä mitään, valot olivat vai- tuneet punaisiksi ja autot lähteneet liikkeelle nelikaistaisella tiellä. Hän oli huutanut. Hän oli huutanut Niklasta kerta toi- sensa jälkeen, mutta tien ylittänyt mies ei ollut reagoinut. Sen

tarkemmin harkitsematta Fredrik oli syöksynyt autotien yli ja alkanut juosta sydän rinnassa takoen. Hän oli luovinnut kaupungilla iltaa viettävien ihmisten seassa ja yrittänyt samalla pitää katseensa mustalakikisessa miehessä, joka oli edennyt nopeasti ihmisvilinässä. Viimeisen kerran hän oli nähnyt Niklaksen, kun tämä oli kävellyt Humlegårdenin kulmalla sijaitsevan Ceder City East -hotellin ovelle, kätellyt hotellin edessä seisovaa punatukkaista miestä ja pujahtanut sitten sisään. Fredrik oli jäänyt lamaantuneena niille sijoilleen, äkkiä epävarmana siitä oliko nähnyt oikein.

”Fredrik.”

Hän avasi silmänsä ja näki Torstenin kurkottavan kannettavaa tietokonetta viereiseltä kirjoituspöydältä. Varma merkki siitä, että hän saisi uuden reseptin. Torsten siirsi aina työtuo-linsa lähemmäs, jottei kirjoituspöytä jäisi heidän väliinsä. Ikään kuin psykiatrin olisi ollut pakko istua mahdollisimman lähellä ymmärtääkseen Fredrikin ja muiden vastaanotolleen päätyvien ihmisparkojen sisäistä kaaosta.

Et voi koskaan ymmärtää. Vaikka kuinka siirtelisit tuoliasi.

”Velvollisuuteni on keskustella kanssasi osastohoidosta, jos hallusinaatiot jatkuvat. En halua määrätä enempää lääkkeitä ellei meillä ole suunnitelmaa jatkon varalle.”

Fredrik nyökkäsi ja veti henkeä. Torstenilla ei ollut tapana kitsastella lääkkeissä. Hän otti Fredrikin vastaan vuorokauden-ajasta riippumatta, kuunteli ja kirjoitti reseptejä, mutta vaati toisinaan myös jotakin vastineeksi. Monesti hän oli lähettänyt Fredrikin jollekin erikoisklinikalle tai kokeellisiin hoitoihin. Välillä se auttoi hetken, välillä ei. Ennen pitkää ahdistus aina palasi, ja silloin Fredrik tarvitsi lääkkeitä.

Torsten katsoi häntä tiukasti silmiin.

”Fredrik? Tiedäthän että pikkuveljesi on kuollut?”

Fredrik kääntyi jälleen katsomaan ulos ikkunasta ja säpsähti kuullessaan kuorma-auton perälaudan kolahtavan asfalttiin. Juuri äänet hän muisti parhaiten: Vesi oli kuulostanut kiehuvan

hänen ympärillään, ja hyttien ikkunat olivat räjähtäneet paineesta säpäleiksi. Yksi toisensa jälkeen, kuin paukkupommit.

Torstenin sanoilla ei ollut mitään merkitystä. Kenenkään sanoilla ei ollut. Niklas oli varmasti päässyt jollekin toiselle pelastuslautalle. Niitähän oli ollut lähistöllä monta. Samoin helikoptereita. Hänellä oli ollut pelastusliivit. Ehkä hän oli ollut niin sokissa ettei ollut osannut kertoa nimeään, tai ehkä hänet oli sekoitettu johonkuhun muuhun. Tai sitten hän oli ... Ei, Niklaksen oli täytynyt selvitä hengissä.

Kun Fredrik astui ulos Torstenin vastaanotolta, hänen kämmenselkiään kihelmöi. Hän käveli ripein askelin Sveavägeniä lähimpään apteekkiin. Ulos päästyään hän repäisi pakkauksen auki, otti kaksi tablettia ja lähti sitten hotellille. Eilen hän ei ollut uskaltanut sisäänsä, koska oli pelännyt erehtyneensä jälleen kerran. Nyt hän oli kuitenkin päätöksensä tehnyt: hän kävisi hotellissa.

Fredrik seisahtui kadun toiselle puolelle ja katseli leveistä lasiovista kulkevia ihmisiä. Hän pyyhkäisi pitkäksi venähtäneet tummat hiuksensa molemmin käsin pois otsalta, epäröi hetken, mutta käveli sitten päättäväisin askelin ovelle.

Sinitakkinen portieeri piti hänelle kohteliaasti ovea auki. Hän päästi matkalaukkuja kantavan vanhemman pariskunnan ohitse ulos ja pysähtyi sitten keskelle kullansävyistä aulaa. Katosta roikkui valtava kristallikruunu, ja yhdellä seinustalla oli pitkä kromattu vastaanottotiski. Sen takana seisovilla nuorilla vastaanottovirkailijoilla oli samanlaiset siniset irtotakit kuin portieerilla. Fredrikin näkökentän reunat sumenivat. Hän joutui kääntyilemään nähdäkseen ympärilleen huoneessa. Hän meni vastaanottotiskille, ojensi kätensä ja otti tukea tiskistä. Mies, jonka musta tukka oli kammattu sivujakaukselle, tuli kysymään: ”Anteeksi, kuinka voin auttaa?”

Fredrik kääntyi pois päin, jottei olisi joutunut kuuntelemaan häntä. Fredrik antoi katseensa kiertää huonetta toivoen turhaan

näkevänsä Niklaksen. Elossa, valmiina antamaan anteeksi. Sivujakaushmies käveli vastaanottotiskin ympäri hänen luokseen.

”Voinko jotenkin auttaa?” Hän silmäili Fredrikin kulunutta nahkatakia.

”Niklas Fröding. Onko teillä sennimistä asiakasta?” Kieli tuntui kankealta, ja Fredrik huomasi kauhukseen sammaltavansa.

Mies, jonka paidantaskuun oli kirjailtu nimi Theodor Hake ja titteli hotellinjohtaja, tarttui häntä käsivarresta ja veti sivummalle.

”Emme valitettavasti voi kertoa asiakkaidemme nimiä. Ellei sinulla ollut muuta...” Mies nyökkäsi merkitsevästi ulko-ovea kohti.

”Hän oli täällä eilen.” Fredrik puhui niin kovaa että ihmiset kääntyivät katsomaan. ”Näin hänen tulevan sisään.”

Hotellinjohtaja tiukensi otettaan Fredrikin kyynärpästä ja sysi häntä kohti ovea. Fredrik repäisi kätensä vapaaksi.

”Päästä irti!”

Yksi vastaanottovirkailijoista lähestyi heitä, ja kaksi tiskillä odottavaa asiakasta vilkaisi heitä huolestuneesti.

”Jos et rauhoitu, joudun kutsumaan vartijat.” Hotellinjohtaja alkoi kaivaa puhelinta housuntaskusta.

Fredrik yritti turhaan irrottautua hänen otteestaan. Juuri kun hotellinjohtaja oli alkanut selostaa tilannetta vartiointiliikkeelle, heidän luokseen tuli rauhällisin askelin punatukkainen mies.

Fredrik tunnisti hänet välittömästi – sama mies jota Niklas oli tervehtinyt edellisenä päivänä hotellin edessä.

”Mitä täällä tapahtuu?” Miehen ääni huokui arvovaltaa.

Fredrik sai riuhtaistua takkinsa irti ja oikaisi sitä.

”Etsin veljeäni Niklasta. Niklas Frödingiä.”

Mies tutkaili häntä.

”Minun nimeni on Adam Ceder, ja olen tämän hotellin omistaja. Seuraa minua.” Mies meni vastaanottotiskin taakse, naputteli tietokoneen näppäimistöä muutaman sekunnin ja katsoi

sitten häneen. Kylmä katse puistatti Fredrikiä.

”Tässä on ilmeisesti tapahtunut jokin väärinkäsitys. Meillä ei ole sennimistä asiakasta.” Ceder hymyili vaivautuneesti.

Valehtelijan hymy. Siitä ei ollut epäilystäkään. Fredrik pamautti kätensä tiskiä ja kumartui lähemmäs.

”Sinä valehtelet!”

Fredrik näki silmänurkastaan hotellinjohtajan lähestyvän, mutta Ceder pudisti tyynesti päätään ja kohotti kätensä katsoen häntä tiiviisti silmiin.

”Kuten sanoin, kyseessä täytyy olla väärinkäsitys.” Muuta hän ei ehtinyt sanoa ennen kuin paikalle ilmestyi kaksi vartijaa. He tarttuivat Fredrikiä käsivarsista tiukalla otteella, jota vastaan oli turha hangoitella.

”Ette voi tehdä näin!” Fredrik huusi olkansa yli.

Ceder jäi paikalleen seisomaan ja katseli mietteliäästi hänen peräänsä.

”Haluan tavata Niklaksen!”

Fredrik Fröding on elämänsä pettynyt entinen poliisikokelas, joka menetti perheensä Estonialla ja etsii edelleen hukkunutta veljeään. Sofia Hjortén on rikostutkija, joka on palannut kotiseudulleen henkilökohtaisen tragedian jälkeen. Viisitoista vuotta sitten heillä oli lyhyt suhde. Nyt heidän tiensä kohtaavat juhannuksena Ulvönin saarella, tällä kertaa rikospaikalla. Sofia tutkii raakaa murhaa, Fredrik on ainoa epäilty. Keneen voi luottaa, ja kuinka mielen pohjamudista voi nousta pintaan?

Juhannusruusut on Lina Areklewin esikoisromaani, joka aloittaa ruotsalaiseen saaristoidylliin sijoittuvan *Ulvönin murhat* -sarjan. Tiivistunnelmainen teos punoo yhteen jännitystä ja ihmissuhteita mukaansatempaavasti.

9 789520 427931

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2793-1

Kannen kuvat: Unsplash / James Coleman ja Maxim Tajer
Kannen suunnittelu: Emmi Kyytsönen